

# בנות כותים פרק רביעי נדה

לה.

עין משפט  
נר מצוה

ל' א מ"י פ"א מהל' מטמאי  
משכב ומושב הל' יג:  
ל' ב ג מ"י פ"ב מהל' מחוסרי  
כפרה הל' ב [והל' ה] והל' ו  
סמג עשין רמג:

ג' ה'תש"ח (המשך)

[illegible]

**לְאַחֲרָיִם** גורם שומאחא. פירש רש"י לזב עצמו גורם טומאת משא כדמציב (ובל"י) אשר יהיה מחמיו ואוקמין ליה בעליונו של זב ואין נראה לדביו כי זב אינו קרוי משא ואינו מטמא אלא אוכלין ומשקין ועוד לדביו כי הלא גוונא לא אשכחן אלא כשהטיפה בצק מאזנים בצק וכרעה לבק

לעצמו לא כל שכן  
ע ומדאיצטרך קרא  
מע מינה מקום זיבה  
רב יהודה מדרסקרתא  
עולם אימא לך בוב  
חרים גורם טומאה  
עיר המשתלה יזכיה  
והוא עצמו טהור  
יהא והא הוא דאמר  
בין קמן וכיון דנפקא  
לזכר לרבות מצורע  
מצורעת למעינותיה  
ע לזב גמור מה זב  
ראייה ראשונה של  
האונא ה"א ראייה  
באונס שנאמר וזאת  
ממנו שכבת זרע  
באונס אף ראייה  
ה באונס תא שמע  
וידקין אותו מאי לאו  
ת"ש בשניה בודקין  
בין אבל לטומאה לא  
מחמת אונסו אלא  
לטומאה רישא נמי  
הא כדאיתא והא  
בי אליעזר אומר אף  
מפני הקרבן מכלל  
הא קאמר לא דכולי  
תיש קא מיפלגי \*רבנן  
אליעזר דריש אתים  
הזב חדא זובו תרתי  
רחמנא לנקבה ורבי  
חדא את תרתי זובו  
רחמנא לנקבה תא  
לא זב בכלל בעל קרי  
עליו ולהחמיר עליו  
באונס ולהחמיר עליו  
שהוא

מכלל דת"ק איירי לטומאה דא"כ לא הוה משני מידי אלף הכי דייק  
מכלל דתנא קמא לא מנריך בדיקה משום קרבן אלף משום טומאה  
דאי משום קרבן הוה ליה לאכריזי נמי בדיקה בשלישי כדבי אליעזר וקשה  
דהא בלאו מילתיה דרבי אליעזר הוה מני למפך מדקמני במוס' וזים  
(ספד ב' מ"ב) בהדיא במילתיה דרבנן גופייהו בשלישי אין בודקין  
אחור ושמה מיימי מרבי אליעזר משום דרבי אליעזר בפרושי במאי פליגי:

א

וְעוֹד רֹאִייהָ רִאשׁוֹנָה הָאֵל אֶחָשִׁיה לְעֵיל לְקָרִי וְקָרִי לֹא מִטְמֵא בְּמַשֵּׁחַ  
 הַכִּי וְלֹא מִיִּלְמָא הִיא דְּהֵאֵר בְּרֹאִייהָ רִאשׁוֹנָה <sup>(ט)</sup> פִּירוּשׁ הִיא בְּסִפְרִים  
 ס וְיָבֵה לֹא עֲשִׂינן הוּא הוּא <sup>(י)</sup> בְּלֵהִי שְׁמַעְתָּמָה מֵה זֶה גִּמּוּר מִטְמֵא וְיָבֵה  
 בְּעַל רֹאִייהָ אַחַת לֹא: **י מִטְמֵא בְּאוֹנֵס.** אוֹתָהּ טוֹמְאָה קֵלָה הָאֲמִוְרָה הִיא  
<sup>(יט)</sup> וְעוֹד רֹאִייהָ מִמָּחֶמֶת אוֹנֵס עַל כִּכְרָא אֶרְשִׁיאָה שְׁנֵי דְּמַחֲבֵי בְּתָרָה קָלָה וְלֹא  
 בִּשְׁאָ: **בָּא: וְיִזְקִי אוֹנֵס.** בְּשַׁעֲרֵה דְּרֵירִים בְּמִלְכָּל בְּמִלְכָּל בְּקִיפִילָה וְעִמְצֹאִי  
 לֹאִי קִמְיִיתָא בְּאוֹנֵס לֹא מִטְרַפָּא לְשֵׁלֶשׁ לִחְיִיבֵי קֶרֶן: **אִילִימָא לְקֶרֶן**  
**קָרִי כֵּאֵן מְבַשְּׂרו וְלֹא מִחֶמֶת אוֹנֵס.** וְהֵאֵר מְבַשְּׂרו בְּקֶרֶא דְּשִׁי רִאִיוֹת  
 לְיִזְבִּיר. כְּלוּמַר עַד כֹּאן יֵשׁ לוֹ דִּין זָכַר שְׁאִינוּ מִטְמֵא בְּאוֹנֵס מִכֵּאֵן וְאִיִּקְרַן  
 בְּפִירְקָא <sup>(לקמן דף יז:)</sup> מְכִי יוֹזֵב וְיָבֵה <sup>(ויקרא טו)</sup> וְאִיִּהָי נִמִּי מִיִּיתָא לֹא לְיָדִי  
 מִטְמוּמָא דְּהֵאֵר מְכִי חִיָּיָה תַרְתִּי אִילִי וְלֹאֲקֶרֶן נִמִּי לֹא דְּמִשְׁלָה־  
 הָאֵל רִאִייהָ רִבְעִיתִי אִילִי בְּאוֹנֵס קוֹתֵר: וְהֵאֵר זֶה בְּכָל עֵנַל קְרִי הַיֵּס.  
 וְכַתֵּב לְעַמּוֹ: **לִהְקֵל עֵלָיו שֶׁל יִטְמֵא בְּאוֹנֵס.** דִּהֵא קְרִי מִטְמֵא בְּאוֹנֵס:

לגאָהירס גורס טומאה. כלומר טיפה וז' גורמת לצעלה שמטמא  
 וכלי אשר יהיה תחתיו ואוקומינן צעיונו  
 של זב היא עמלה לא כל טומא. אלא בזב מזורע. אינטריך דלא אחי  
 בקבל וחומר דלא גרמה לו טומא שפרי מחמת נגעו היה מטמא  
 ומדיאטריך וצאהל: ומדיאטריך

קרא לרצויו לשניה ש"מ. בראשונה  
לכלו מעיין הוא דאי מעיין הוא  
בראשונה מעטמה שניה לא כל שכן:  
לעולם אימא ק"ב בוז גרידא. דאי  
בצמחורה לא אינטריך קרא לרצויו  
ודקילו בראשונה מעטמה משום מעיין:  
דקאמרתו כו' שער המסעלה יוכיח  
שגורס טומאה. למשלחו כדכתיב

וַיִּקְרָא נָח וְהַמְשִׁלָה אֶת הַשְּׁעִיר וְהָאֵיבָה וְעָמְנו טְהוֹר שְׂאִין בְּחֵמָה מִטַּמְאָה מִמַּיִים: מֵאִי חִיבֵי עֵי יֵה. לְרֵב יוֹסֵף: הֵאָּה אֵיבֹה אָמַר כֹּ' בִין קֹטֵן בִּין גְּדוֹל. לְיֵזִיבָה וְלֹא אִיטְרִיךְ וְהִזָּב אֵת וְזָבֹ וְלֹכֵר לְרֵבּוֹת קֹטֵן דֵּהָר מִזֹּמַת מִזֹּרֵת הִזָּב נִפְקָא וְרֵבּוֹת לֹכֵר לְרֵבּוֹת מִזֹּרֵעַ: וְאִיחָשָׁא מִזֹּרֵעַ לֹכֵר גְּמֹר.

ובעל שתי ראיות דהא דהאי קרא  
 דהיקשא דמזורע תרתי כתיבי והוז  
 אלת וזבו הרי שמים וכתיב ציה לזכר  
 ולירבות מזורע דקין וז גמור מה וז  
 גמור וזבו מטמא במשא אף מזורע  
 וזבו מטמא במשא ואפילו ראשונה  
 דבשלתמה אי מפיק ליה האי לזכר לזב  
 קטן וליקף מזורע וזכר ממזורעת נקבה  
 איכא ליכא למצעי ראייה ראשונה מהו מי  
 הוא מתעגל ויואל ומתדבי עם שאר  
 מעיינות או לאו דבנקבה ליכא וז  
 לזון למילפיה מהיקשא דזב גמור אי  
 לאו מעיין הוא אבל השתא דמזורע  
 וזכר איתקש לזב גמור לא קריך תו  
 למצעי: <sup>(ט)</sup> ואית דמפרשי בעיא דרב יוסף  
 הכי ראייה ראשונה של מזורע מה  
 שמתמא במשא בזב גרידא לא תצני  
 על הוז שהוא טמא ומוקמינן בדם  
 הדגה דקרא למשא אחא כי תצני לך  
 במזורע דאיכא למימר בזב גרידא  
 הוא דמטמא משום דגורמת לו  
 טומאה אבל במזורע כבר טמא הוא  
 ואינה גורמת לו טומאה על מטמא  
 הכיפה איתא לא אמרינן מעיין הוא  
 ברכון או מימי רגלי ממי מעיין הוא  
 או לא? לימד על הוז ומוטומיין לה

וצרתי ראשונה והבי משמע כי ירה  
לנחאחרים לצעלה. ומדליתרין לרבויו  
הוא. ושיבוש הוא מפני כמה משבזיו  
ישיבה לאו מעיין הוא והא למשא רבייה  
הוא מה לי מעיין ומה לי לאו מעיין וט  
וצרתי ראשונה והא מהבא נפקא לן  
וקראו טמא ועוד מי איכא לממיר  
לגורם טומאת משא הא לא

[illegible]

לעציליון של בן דוד ולרדה דאגן ארגון ירכבו בשני את החוב הכבד! תשתנו את חוב מסבא ופדיון ואחיה מנהגם ואיך ירכבו בגדי דאגן אכל מה שמצור בפרשה או עצמו מוסבא וזעיליון ואיך מנמא אלו אוכלים ומשקין! פשיטת בן דאגן בפרשה דבלאו הכי טמא לו גרמה מהי לה טמאט משכב ומזכר בדבריו איך עושה משכב ומזכר ולטמאט בהיטש ומשקיעה! אלו לא לברר אלא שקה מדיד לאחריהם גורם טמאט דמשקיעין! איך מוסבא מוסבא כלומר לאחריהם כ"ש היכלך אע"ג גורם למצורע משכב ודיטש בשבילי זה לא טמאט הטיפה במשא כיון דאניה במשא דאיה! במס' בבין בן צורור! א' הגזע! וזה הסיטס! וזחיה ומנא לו טמאטמאט במס' דאיהקש דאיהקש מנא מכתחיל אלו איך כמת יתן גורמין! מוסבא משקיעין במס' דאיהקש

## מסורת הש"ס

(א) [לַקְחֵם נֶהַ] (ב) פָּסָחִים מֵוֶ:  
(ג) וְזִים פִּיבִי מִיבִי [לַקְחֵם לִי-  
(ד) לַקְחֵם עַם] מוֹלִינִי כִּי רִיחוֹת  
(ה) אֶהְיֶה [וְזִים פִּיבִי מִיבִי מִיבִי  
(ו) הֵסֵב: עִשָּׂה לַקְחֵם מִי: עִשָּׂה]  
(ז) וְיִזְרֵה אֶת־לִי (ח) [פָּסָחִים כֹּבֵלִ:  
(ט) וְשִׁינִי] כִּי צִלֵּל הִתְּנֵה כֹבֵלִ:  
(י) [מִכְּלָן חוֹדֵר לִנְמִי הַקְּדוֹס],  
(יא) [לַקְחֵם מִנִּי:] (יב) [מִכְּלָן חוֹדֵר  
(יג) לִסְגוּלָּתִי] כִּי כִסְאִי: מִקֶּרֶי,  
(יד) צִלֵּל הִתְּנֵה כֹבֵלִ:  
(טו) רָשָׁל דִּקְוִן לִשְׁלֹט פִּי גִדְוִן  
(טז) מִקֹּס שִׁיחֹת הוּא הִתֵּה כִּמוֹ  
(יז) מִי הַשִּׁחֹת וְיִזְרֵה אֶת־הַרְמִיזִים  
(יח) בְּעֵלֵם קִדְּוִים וְיִזְרֵה אֶת־הַרְמִיזִים

## תורה אור השלם

1. זאת תורת הַזֶּבֶב וְאִשֶּׁר  
תֵּצֵא מִמֶּנּוּ שִׁכְבַּת זֶרַע  
לְטִמְאָה בָּהֶּ: וִיקְרָא טוֹלֵב

## הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה ואלו דמפרשי  
 פירי דהאי בנאליה ראשונה  
 ויורה ר"ל מיתות אלו  
 בנאליה ראשונה שהם כבוד  
 ופירות וכו' פירוש ואלו וקרי'  
 בארבעים ש"מ מקום ובה לאו  
 מענין הוא דמכבי בתריה ר"ל  
 מדאנאטורין קריה לשני משמע  
 (ו) ואלל לאו ר"ל ראשונה ש"מ מקום:  
 ואלל לאו מענין הוא וקרי':  
 (ז) ר"ה אקרי כלל מנשרו:  
 (ח) תור' ר"ל נעלו' ו' דהיינו  
 בבין גדיון לישלוח לאו  
 ממשמח. י"ב לשון המשנה בפר'  
 דנזים דלא ראייה חתם מרובה  
 ממין גדיון לישלוח כן כו פי'  
 הרש"י

## גליון הש"ס

גמ' ואקשה רחמנא מצורע:  
 ער פארן אן ע"צ מדיה שתי;  
 שם פסוק און דרש אשתי;  
 ע"ל לו ע"א מדיה נקטינ;  
 שם חוב דחא. לקמן ע"צ  
 נזיר ע"צ ע"צ: תוב' ד"ה אשתי  
 ויב' תיבה א"ל ויב' תיבה. וכן קמה  
 דה"ל ונזירה נקטינ וזא עבר  
 ונאל אשתי מקום נקטינ וזא עבר  
 דלכא מבר אשתי דזרז ודא  
 דה"ל דמטמא דאף אש לא מעין  
 דאשתי לזרז דמטמא מטמא  
 דאשתי קאשה רחמנא מצורע וזא  
 נגמור וא"כ מוכח ע"פ דמטמא  
 נחלמנא ישי מוכח ממיל' גמ' ד  
 דאשתי מוכח דמטמא וזא  
 עובד עובד און לרר דרזי:

## מוסף רש"י

[illegible]

תום' הרא"ש

ללאחרים גורם טומאה. תימה שלא היה יודע סוף הברייתא דהא בהדיא קתני לה לקמן בפרס"י יוכיח: לאחרים גורם טומאה. פרש"י טומאת משא כדכתיב

בכל אשר יהיה תחתיו ואוקים כדאמר לעיל בפ"ק גבי זב וטדמשכבו ומטמא אדם לטמא בלילה טומאה ואי תיקשי לך ההוה מטמי כדמוכח בפסחים בגורם טומאת משא הוא עצמו גורמת לו דבלאו הכי היה מטמא דפרשי בפ"ק דבבא ב

(א) ר"ל דאלמה סגנו שם דמהגי מ